

Pavojai,
melas ir aklas
keršto troškimas...
Ar meilė gali
išverti viską?

MELO ŠYDAS

NELIJA URBĖ

óbuolys.

NELIJA URBĖ

*MELO
SYDAS*

Romanas

Melas toli nueina, bet negrįžta.

Lietuvių patarlė

PROLOGAS

Juodaveidžiai debesys apgaubė padangę, tartum mūšį laimėjusi kariuomenė pavergtą miestą. Kartas nuo karto pasirodantys žaibai apšviesdavo skuodžiančios į nežinią merginos siluetą. Ugnės širdis plakė pašėlusiu greičiu, tik ji tų sparčių dūžių negirdėjo, pasigirstantys griausmai šiuos bemat nustelbdavo. Be paliovos merkiantis lietus ploną bėglės suknelę jau buvo pavertęs šlapiu skuduru, o nakties šaltis ir toliau skaudžiai gnaibė jos nuogas kojas.

Pasiekusi vieškelį Ugnė trumpam stabtelėjo, mėginama atgauti kvapą. Nerimastingai dairėsi, nežinodama, kur pasukti, tik baimė kaipmat vėl privertė bėgti. Kiekvienas iš po kojų išsprūdęs akmenukas, kiekviena trakstelėjusi šakelė vertė šurpti odą – jie tarsi vagys pavogdavo likusius trupinėlius vilties išsigelbėti.

Praradusi paskutines jėgas ji vos nesuklupo, ranka brūkstelėdama per šlapius pakelės krūmus.

Staiga už nugaros pasigirdo lojimas. Grįžtelėjusi Ugnė pastebėjo iš tamsos išnyrantį didelį juodą šunį. Mergina suklykė, leisdamasi pirmyn, bet koja slystelėjo jau pažliugusiame kelkraštyje. Griūdama pajuto aštrų skausmą blauzdoje ir šlapius šiurkščius šerius, prisilietusius prie odos.

Naktį perskrodė gailus šauksmas, sumišęs su šuns urzgimu. Ugnė tvatijo skaliką rankomis, bet šis dėl to tik dar labiau pašėlo. Blykstelėjęs žaibas nušvietė prie besigrumiančiųjų skubiai artėjančią tamsų siluetą. Apimta dar didesnio siaubo Ugnė iš visų jėgų suspurdėjo, šuo akimirka atsoko, bet tik tam, kad vėl čiuptų koją, šįkart dar agresyviau. Nepakeliamas skausmas pervėrė visą kūną. Ugnė veltui stengėsi įžiūrėti aiškesnius žmogaus kontūrus. Vos šiam priartėjus, jos akyse viskas ėmė lietus.

1 SKYRIUS

Išgirdęs iš lauko sklindantį lojimą ir garsų šauksmą Paulius ryžtingai pasileido į lietingą naktį. Jau po kelių žingsnių vėsūs lašai lytėjo vyro odą, sunkdamiesi pro plonus medvilninius marškinius. Nepaisydamas kūną apėmusio šalčio, jis akimis apžvelgė žibintų apšviestą kiemą. Tik po akimirkos pastebėjo ant vejų sukniubusią merginą ir aplink besisukiojantį šunėką.

Neabejodamas pasileido į malkinę, čiupęs pirmą pasitaikiusį pagalbį, nuskuodė prie nelaimėlės. Kelis sykius stipriai sudavė taip lengvai nepasiduodančiam šuniui per keterą. Kai žvėris inkšdamas pagaliau pasitraukė, Paulius pritūpė prie jėgų praradusios nepažįstamosios. Vyro rankos švelniai kilstelėjo drėgną veidą, iš burnos pasigirdo silpna aimana. Tamsios, panikos kupinos akys neramiai stebėjo šalimais lūkuriuojantį Paulių. Tik tada jis pamatė, kad mergina apsivilkusi plona suknele, nors lauke kaip reikiant lijo.

Šiltas delnas stipriai ir kartu švelniai apvijo liauną liemenį, padėdamas atsikelti. Kai jiedu žengė porą žingsnių į priekį, ji sudejavo. Palenkęs galvą Paulius pastebėjo gilią, kraujuojančią kojos žaizdą.

– Nereikia, man viskas gerai, – išlemeno, pasiekusi duris.

– Tau būtina pagalba, – sunerimęs kalbėjo Paulius.

– Ne, aš turiu eiti, – nervingai maigydama pirštus nepažįstamoji jau norėjo apsisukti, tik tvirtos rankos, nepaisydamos prieštaraivimų, ją lengvai kilstelėjo ir nešė vidun.

ApgraiDOMIS Paulius surado jungiklį ir įžiebė šviesas. Jauki rąstinio namo šiluma apglėbė jo šlapią kūną, už lango siaučianti audra daugiau pavojaus nebekėlė.

Vyras atsargiai nuleido merginą ant sofos, greitai patraukė kelis besimėtančius drabužius. Atsistojęs ėmė kuistis spintelėje, ieškodamas tvarsčių. Kelios pakuo- tės iškrito ant žemės, jis nerangiai jas pakėlė, nesmagiai krenkštelėdamas.

– Atleisk, nelaukiau svečių, – atsiprašė dėl netvarkos kiek nurausdamas.

Merginos akys lakstė į visas puses, vertindamos kam- barį. Paulius tokią trumpą akimirką pasijuto it mokinys,

laukiantis kontrolinio darbo pažymio. Jis papurtė galvą, norėdamas nuvyti šalin kvailas mintis, ir pagaliau, suradęs reikiamas priemones, grįžo prie nepažįstamosios. Įsitaisęs ant sofos krašto ir kiek pasilenkęs jis palietė merginos koją, švelniai kilstelėdamas. Pasidėjęs ant savo kelio, geriau apžiūrėjo žaizdą. Tik tada Paulius suprato, kad jo vaikystės traumos, kaskart nukritus nuo dviračio, prilygo niekam, palyginti su atsivėrusiu vaizdu. Kai kur buvo nukąsti odos gabalai, kraujas tiesiog sunkte sunkėsi, lašėdamas ant prabangaus velvetinio audinio. Tačiau Paulius apie tai nė negalvojo, jis jau ėmė svarstyti, kur padėjo telefoną. Pagaliau, pastebėjęs šį ant stalo, pagriebė, ruošdamasis kvieisti pagalbą.

– Prašau, niekam neskambinkite, – pasigirdo išsigandęs merginos balsas.

Pakėlęs galvą Paulius sutiko baimės kupinas rudas akis, ant kurių buvo užkritisios kelios kaštoninės sruogos. Nuo ilgų, susivėlusių plaukų varvėjo vandens lašai, riedėdami pašiurpusia oda.

– Tau reikia pagalbos. Stipriai kraujuoji. Ar daugiau kur nors įkando? – pasiteiravo namų šeimininkas, žvilgsniui keliaujant sužvarbusiu merginos kūnu.

– Ne, tik ten, – mostelėjo ranka į žaizdą blauzdoje.

– Juk gali būti ir kokia infekcija. Neduok Dieve, pasiutligė! Privalau iškviesti gydytoją, – skubiai bėrė žodžius.

– Maldauju, nereikia! – pasigirdo šūktelėjimas. – Niekas negali žinoti, kad aš čia. Prašau!

Paulius suraukė kaktą. Tik dabar jis ėmė įtarti, kad atklydėlė nuo kažko bėgo. Mintyse svarstė, ar nederėtų apie šį įvykį pranešti policijai. Visgi matydamas bejėgę merginą pirmiausia nusprendė išsiaiškinti situaciją.

Sunerimęs vėl apžiūrėjo žaizdą. Prikandęs lūpą padėjo telefoną į šalį.

– Nežinau, ar nekviesiu gydytojo, bet kraujavimą reikia sustabdyti, – perspėjo, kuisdamasis vaistinėlėje. – Privalai man viską papasakoti.

Suvilgęs vatos tamponėlį drebančiais pirštais palietė kraujuotą vietą. Pasigirdo prislopinta aimana, kilstelėjęs galvą Paulius pastebėjo surauktus rudus antakius. Sunerimęs griebė tvarstį, imdamas vynioti žaizdą. Per ploną audinį sunkėsi kraujas, palikdamas ryškias, raudonas, it vasarą prisirpusios uogos, dėmes.

– Gerai... – jos balsas sudrebėjo.

Paulius atsargiai tvarstė žaizdą, kiekvieną kartą stabtelėdamas, kai mergina sudejuodavo. Susitikus jūdviejų

akims, vyrui atrodydavo, kad jis gali justi jos skausmą, kuris lyg jūros banga apimdavo visą kūną nuo pat kojų pirštelių iki plaukų.

– Kuo tu vardu? – po trumpos pauzės paklausė.

– Ugnė, – tarstelėjo, stebėdama, kaip į langą barbena stambūs lašai, tartum mėgindami įsibrauti į vidų.

– Aš Paulius, – prisistatė, – kas tau nutiko? Ką čia veiki viena naktį?

Ugnė perkėlė žvilgsnį į priešais stovinčią komodą, jos apatinė lūpa kiek atvipo. Ji nervingai gniaužė savo šlapius drabužius, delsdama prabilti. Pasigirdus griautiniui, mergina krūptelėjo, iš jos burnos išsprūdo aiktelėjimas.

– Viskas gerai, tai tik audra, – ramino ją Paulius. – Geriau papasakok, kaip čia atsidūrei?

– Aš... – išlemeno Ugnė, vis dar virpėdama lyg epušės lapas, – vykau pas giminaitę ir pakeliui mane apšvarino. Nemaloni situacija... Kavinėje neturėjau, kaip susimokėti. Kai jie ėmė grasinti policija, išsigandau ir pabėgau... – kartkartėmis užsikirsdama pasakojo.

Paulius įdėmiai stebėjo merginos veidą, kiek abejodamas šia istorija. Dar kartą apsukęs tvarstį, jį nukirpo.

Nors žaizda gana gili, regis, kraujavimą sustabdyti pavyko.

– Kur tave apvogė? – domėjosi.

– Kavinės tualete. Rankinę pačiupo tiesiog iš rankų. Ten kamerų nėra. Nebūčiau nieko įrodžiusi, – Ugnė karštligiškai dėstė rankomis, o jos susijaudinęs balsas nuskambėjo oktava aukščiau.

Pasakojimas atrodė kiek miglotas ir kėlė daug klausimų. Paulius atsitiesė, kambaryje stojo tylą, nepažįstamieji skendo savo apmąstymų pelkėje. Už lango siaučianti audra rimo, prarasdama savo galią. Regis, su kiekvienu griausmu ji išleisdavo skausmo ir neišvengiamos artėjančios mirties kupiną atodūsj, puikiai suprasdama, kad jos laikas baigiasi.

– O kaip atsidūrei čia? Kiek žinau, artimiausia kavinė už kokių aštuonių kilometrų, prie geležinkelio, – Paulius pažiūrėjo merginai į akis, kiek per stipriai užrišdamas tvarstį.

– Maniau, kad pasieksiu miestą, bet pasiklydau, – atsiduso mergina, – nesu laimės kūdikis.

– Matau, – nusijuokė, tačiau greitai susitūrėjo. – Visgi reikėtų kreiptis į medikus. Galiu apmokėti kavinės sąskaitą.

Ugnė nunarino galvą. Kurį laiką tylėjo, gaudydama orą. Jos išbalęs veidelis sulig kiekviena akimirka praradavo gyvasties atspindžius, lauke slankiojantys šešėliai vis dar kėsino jį sučiupti.

Vyras save subarė dėl perdėto tardymo ir empatijos trūkumo. Juk akivaizdu, kad viešniai diena buvo ne iš lengvųjų.

– Tiek to, – galiausiai nusileido, – pabandyčiau surasti švarius drabužius. Tau reikia pailsėti.

– Labai ačiū, – Ugnė lengviau atsikvėpė.

– Bet jeigu pastebėsi, kad blogėja, jokių atsikalbėjimų, – stodamasis perspėjo, – iš karto skambinu greitajai.

Ji palinksėjo galva, pamėgindama atsisėsti. Suraukė kaktą, pajutusi skausmą. Vyriškos rankos vėl apvijo jos liemenį, tik šį kartą daug atsargiau. Nepažįstamųjų akys trumpą akimirką susitiko ir Pauliaus kūnu perbėgo virpulys. Mergina norėjo žiotis kažką sakyti, bet greitai persigalvojo, nukreipdama žvilgsnį į griozdišką televizorių.

Pamažu, apgalvodami kiekvieną žingsnį, jie pasiekė kitą kambarį. Šis buvo kur kas mažesnis, čia tilpo vos viena plati lova ir spinta, ant raudonmedžio sienų puikavosi keli peizažai.

– Tuoį kę nors surasiu, – padęjęs merginai atsisęsti ant lovos, vyras dingo tarpduryje.

Netrukus grįžo su plačia suknele, šię ištiesdamas Ugni.

– Tikiuosi, tiks, – nesmagiai krenkštelęjo.

– Viskas gerai, esu labai dėkinga.

Paulius negalęjo liautis svarstęs, ar tikrai į jo namus atklydusi mergina nemelavo. Pasakojimas apie kavinę ir noras pasiekti miestę pęščiomis nelabai įtikino. Tačiau niekas negalęjo paneigti, kad ji tikrai atsidūrę keblioje situacijoje. Paulius sau pažadęjo viską išsiaiškinti rytoj.

– Pailsęk, jei kas, žadink, – grįžtelęjęs pasakę, paskutinį kartę akimis perbęgdamas per rausvumą atgaunantį veidę, – labanakt.

– Labos nakties, – uždarydamas duris, jis dar spējo išgirsti tylę Ugnęs balsę.

Buvo kiek neramu – jo namuose glaudęsi visiškai nepažįstamas žmogus. Tačiau širdis rękte rękę, kad jis pasielgę teisingai. Tik paskutinis šunsnukis galętų palikti sužeistę merginę tokiu oru lauke. Ne, jis tikrai buvo ne toks, nors kai kas galvojo kitaip...

Likusi viena kambaryje, Ugnė nusivilko šlapius drabužius. Klausydamasi vėjo švilpimo, apsirengė vyro duota suknele, iš karto pasijuto geriau. Nors ši buvo gerokai per plati, maloniai dvelkė pakalnutėmis ir šildė sušalusį kūną. *Kažin kieno ji?* – svarstė, pirštais perbraukdama per tamsų audinį.

Spėliodama, ar ją priglaudęs vyras gyvena vienas, mergina akimis apibėgo patalpą. Kampe lyg kareiviai stovėjo tvarkingai išrikiuoti krepšiai ir kelios dėžės. Buvo nyku, jokių ryškesnių spalvų ar išskirtinių akcentų, išskyrus kelis nuobodžius paveikslus. Visgi čia Ugnė jautėsi daug saugiau nei namuose...

Ji atsigulė ant lovos, ištempusi ausis gaudė kiekvieną garselį. Vos nuo menkausio krebždesio jos širdis imdavo daužytis lyg patrakęs vaikas. Norėdama stebėti sutemas, Ugnė pamėgino apsiversti ant kairio šono, tik staiga susiraukė, pajutusi blauzdos skausmą. Tyliai nusikeikė, apvydama save rankomis lyg vijoklis tvorą.

Abejojo, ar Paulius patikėjo jos greitai suregztu melu. Deja, sukurpti įtikinamesnio pasakojimo mergina

paprastiausiai neturėjo laiko. Prisiminusi šiandien vakarą, įsitempė lyg styga.

Jis žinojo apie ją viską, išskyrus, kur ši slėpėsi, bent taip tikėjosi Ugnė.

Pro pravertą langą papūtė vėsesnis vėjas, tolumoje dar girdėjosi duslus griaustinis. Iš lauko sklido darnus žiogų svirpimas ir kartas nuo karto pasigirstantis varlių kurkimas. Ugnės sieloje šėlusi audra vis dar nepasidavė, kovojo iš paskutiniųjų, kad tik nereikėtų pranykti į nebūtį.

Palindusi po šiurkščia antklode mergina palietė ant rankos nemenkai apibraižytą laikrodį. Viduje šmėstelėjo nemalonus praeities šešėlis, nuojauta sakė, kad visko pamiršti neįmanoma. Dar kelias minutes čiupinėjo laikrodį, bandydama nurimti.

Kad ir kaip stengėsi sudėti bluostą, svetimoje vietoje buvo nejauku. Susisukusi į kamuoliuką Ugnė nusigręžė į sieną. Visgi miegas neėmė, vos tik užsimerkdavo, iškil-davo jo veidas... Prasivarčius pusę nakties, išsekęs kūnas pagaliau pasidavė, panirdamas į sapną.

Jie juokėsi ar verkė, niekas negalėjo suprasti. Nei vanduo, nei žemė – nepažinta erdvė.

Skaitykite likusius
222 iš 240 puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

Ar lemta meilei, gimusiai pavojaus akivaizdoje, išlikti?
Ar aistra degančios lūpos gali meluoti?

Didelio ūkio Lietuvos provincijoje savininkas Paulius visai netrokšta moterų draugijos. Išduotas sužadėtinės, nusivylęs santykiais, vyras pasineria į darbą, gydo širdies žaizdas ir mėgaujasi ramybe.

Vis dėlto jo išsvajotą gyvenimą be staigmenų sudrumsčia smarki audra. Lietuviai pliaupiant savo valdose jis aptinka sužeistą merginą. Nedvejodamas priglaudžia ją savo namuose, leidžia atsigauti, aptvarsto žaizdą ir ima klausinėti...

Ugnė, Pauliui pasidomėjus apie tai, kas jai nutiko, paaiškina, kad ją apiplėšė kavinėje, o likusi be pinigų mėgino miestą pasiekti pėsčiomis. Paulius pasiūlo kreiptis į policiją, bet mergina kažkodėl griežtai atsako.

Nors įtaria, kad ji kažką slepia, Paulius leidžia netikėtai viešniai pasilikti namuose. Galbūt senokai mėgavosi žavios merginos draugija? O gal nė viena mergina anksčiau nebuvo taip kritusi į akį?

Tačiau netrukus tai, nuo ko bėgo ir slėpėsi Ugnė, ją pasiveja... Ir tada, kai to mažiausiai tikisi, Pauliaus gyvenimą sudrebina ne tik nauji, stiprūs jausmai, bet ir rimti pavojai, dėl kurių kyla grėsmė viskam, kas jam brangu.

Vyras iš Ugnės praeities dega keršto troškimu – už ką? Ką baisaus padarė paslaptingoji gražuolė? Ar tamsios paslaptys ir melas nesunaikins trapių Ugnės ir Pauliaus jausmų?

„Sužavėjo! Meistriškai valdo plunksną, paliesdama jautriausias širdies kerteles.“

- romano „Netikėta pagunda“ autorė Ieva Vill

ANNO 2004

Kiekviena nupirktą
knygą = pasodintas medis

www.obuolys.lt

Slaptas klubas

ISBN 978-609-484-727-1

9 786094 847271

Grafinė literatūra > Meilės romanas

Uždanga detaliai © Grafinė literatūra

SKAITANTIS YRA GRAŽUS